

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 163.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐπιχλῆν τοῖς ἀκούσιν, ἐναγώνιον δ' εἶναι. ὡς τοι τὸ δ' ὄφους ὀπίρρεπες πρὸς ἀμφοτέρων, καὶ τῶν ἀκούσαντων τὸ πρὸ ταῦτα κακὰ ἐτοιμότερον τίτιν τε καὶ συγκαταθεσιν. ὀλίγοι δὲ τοῖς καλοῖς, πολλοὶ δὲ τοῖς κακοῖς πεισύνουσιν, ὃ μόνον ἐκ τῶν κατ' ἑαυτοῦς, καὶ τὴν πρὸ τῶν ἄλλων φέροντες ψῆρον, ἀλλὰ καὶ τὰς σφῶν ἀμαρτίας ὡς τὸ τῶν ἄλλων κατηρεῖας πρὸς ἑλλεῖν οἰόμενοι.

Τῷ αὐτῷ. ρξγ.

Εὐσεβείας, ἡ ἑλλογμώτατε, διττὸς ὁ τρόπος. ὁ μὲν ἀγάπατος καὶ θεοτάτος ἐν ψυχῇ. ἱεραὸν γὰρ τὸ τοῦ κελύδρον, καὶ θεῶ προσφιλέτατον, τὴν τὴν γνάμιν ἔχειν ἐναγῆ, καὶ τὴν θεῶν παρσῶν φανταζομένη, ἰδρυμένη τε καὶ βεβαίαν ἔχειν ἐν τοῖς δ' ψυχῆς πεδίοισιν. ὁ δὲ δεύτερος ἐν τῇ ἀγνείᾳ τῆς σωματικῆς. ὁ γὰρ τῶν δύο πρώτων χρεῶν, ὃ δὲ εἰ τὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης τημαλφέστατα προσάγει καμῆλια, ὅτε πάντα τὰ ἱερουργεῖσθαι πρὸς αὐτὸν νενομοθετημένα ζῶσα καταβάλλοι, χειρῆται θεῶ.

Θεοδώρῳ χολαστικῷ. ρξδ.

Θεσμὸς ἔστιν ἀνωθεν καλῶς κεκυρωμένος, καὶ νόμος ἀγραφοῦς πρὸς φιλευσεβείαν βλέπων, τὰς κρατοῦντας τοῖς ὀπλοῖς τῶν ἰκετευόντων ἠπείαδης, καὶ τὰς πολέμῳ νικῶντας ὡς ἀποχρῶν τῷ οἴκῳ. σὺ δ', ὡς φασιν, ὅτε τὰς ἐμφύτας θεσμοῖς, ὅτε τὰς ἀγράφοις νόμοις ἀδέσφοις, τοῖς πρὸ τῶν οἰκετῶν τὴν συνηρείαν ἀναδεξαμένης ἠπίμασας. ἴδι τοίνυν ὅτι εἰκὸς σε εἰς τοῦτο πρὸς τὴν ἡμῶν τὸ χῆμα, ὃ ἄλλως θεασάμενος ἔχοντας, ὅσα ἐπαθὲς πᾶν θράπτον, ἀλλ' ἀμείλικτος ὄφθεις, καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, καὶ τὸν ἕλεον ὑβρίσας.

tum ne audientibus graues ac molesti sumus: In sollicitudine autem atque angore versemur, tum ob naturæ nostræ in vitium propensionem, tum quia auditores ad fidem & assensionem vitiiis adhibendam promptiores sunt. Pauci enim virtutibus, multi vitiiis fidem accōmodant, non modò quia ex eis quæ in se agnoscunt ad idem de aliis pronunciantur: verum etiam quia infectandis & accusandis aliis id se assequi putant, vt peccata sua obtegan.

Eidem. 163.

Pietatis, vir elegantissime, duplex est modus. Vnus sanctissimus maximèque diuinus: in anima pulcherrima enim hæc vitissima est, Deoque in primis grata, mentem piam habere, diuinæque præsentie sibi speciem fingere, atque in animæ delubro fixam & stabilem tenere. Alter in corporis castitate. Nam qui his duobus modis constitutus est, nec si pretiosissimos terræ ac maris thesauros offerat, aut omnia ea animantia, quæ Legis præscripto non ita pridem immolabantur, adhibeat, gratiam apud Deum initurus est.

Theodoro Scholastico. 164.

Lex est antiquitus præclare confirmata, sanctiòque minimè scripta, ad humanitatem tendens, vt qui armis vincunt, supplicibus eorū, quos vicerint, precibus vincantur, & qui bello superant, misericordie cedant. Tu verò, vt aiunt, nec à natura infitis legibus, nec sanctionibus scripto minimè præditis, permotus, eos, qui pro famulis tuis patronorum munus susceperunt, contempnisti. Hoc igitur tibi est exploratum, minimè incredibile esse, qui ad eundem habitum redigaris, quem tu in aliis conspicatus, nihil humani sensisti, verum eam animi acerbiteratem præ te tulisti, vt & naturæ ipsi, & misericordie contumeliam inferres.

P.P